

آنچه فصل پایانی را متمایز می‌کند، فرسایش تدریجی همین روایت درونی است. جو همچنان توجیه می‌کند، اما دیگر صدای اطمینان‌بخش گذشته را ندارد. توضیح‌ها تکراری و خسته به نظر می‌رسند. این نه نشانه‌ی رستگاری، بلکه نشانه‌ی فروپاشی اخلاقی آرام است؛ لحظه‌ای که شخصیت دیگر حتی به دروغ‌های خودش هم کاملاً باور ندارد.